

tion. 6, de Pension., num. 3 et 4; Major, in 4, d. 25, quæst. 5, ad 4, ubi ad argumentum factum respondet, negando pensionem esse aliquid mere temporale, sed esse aliquid spirituale. Quæ responsio licet nunc verum fundamentum assumat, tamen ante Pium V fortasse non ita erat, ut supra vidimus, et ita ex vi juris illud fundamentum necessarium non est. Unde dici etiam posset illam transactionem non fieri ad compensandum spirituale per temporale; sed Episcopum posse auctoritate sua separare portionem illam a fructibus beneficii, et illam justis de causis alteri applicare, ut statim generalius explicabimus.

18. *Quæstiuncula suboritur.*— Quæri autem solet an talis pensio imponi possit ad vitam ejus cui assignatur, vel solum ad vitam personæ, vel etiam ut onus beneficii. Dissensio est inter auctores: nam in dicto capit. *Nisi*, insinuat solum posse imponi ut onus personæ, nam cum hac limitatione approbatur in fine textus. Et ratio redditur: *Ne forte circa proventus aliqua videatur facta sectio prioratus*; quæ ratio in omnibus beneficiis militat. Et ita sentiunt ibi aliqui interpretes, et potest confirmari in cap. *Veniens*, de Transact., ibi: *Nisi presati monachi transactionem præscriptam, auctoritate apostolica confirmatam esse docuerint*; ubi auctoritas Papæ videtur postulari ad similem impositionem. Et hanc partem sequitur Azor, tomo 2, libro 8, capit. sexto; contrarium autem videtur colligi ex cap. *De cætero*, de Transact., per argumentum a contrario. Dicitur enim ibi pensionem impositam per transactionem juridicam, sine Episcopi auctoritate, non excedere vitam ejus qui pensionem solvit; ergo, interveniente Episcopi auctoritate, potest excedere vitam beneficiarii, ac subinde super beneficium ipsum imponi. Et ita notant ibi expresse Panormitanus, Cardinalis, et alii, quos refert et sequitur Gigas, dicta quæst. 6; Caccialupus, quæst. 5; Gambar., libro sexto de Offic. et potest. legati, a n. 77. Atque hæc posterior sententia videtur juri conformior, propter dictum caput *De cætero*, cui consonat caput 3, de Collusion. detegen., ubi aperte supponitur, per viam transactionis, quæ arbitrio Episcopi fieri solet, posse ita pensionem super beneficium imponi, ut pensionario solvenda sit etiamsi beneficiarius moriatur. Et ita videtur usus declarasse hæc jura. Quocirca, licet Episcopus ordinarie non possit pensionem super beneficium imponere juxta commune jus, ut beneficia sine di-

minutione conferantur, nihilominus regula illa patitur exceptiones aliquas, quando ex jure vel consuetudine sufficienter colliguntur, et una illarum hæc est. Nec obstat dictum caput *Nisi*, quia ibi non fuerat pensio imposita auctoritate Episcopi, sed aliorum arbitrio, et ita concordat cum d. c. *De cætero*. Et ita in hoc præfertur auctoritas Episcopi auctoritati aliorum judicum extraordinariorum, qui in arbitros eliguntur, etiamsi illi sint Sedis Apostolicæ delegati. Caput autem *Veniens* non facit ad causam, quia ibi non est sermo de transactione super beneficium, nec de pensione ad vitam pensionarii, sed de transactione super obligationem decimandi, et remissione seu diminutione perpetuo duratura, quæ sine Papæ auctoritate fieri non potest.

19. Jam vero superest dubium an possit hæc pensio imponi secundo modo explicato, ex conventionem partium antecedente, Episcopo proposita, ut illam approbet et transactionem consummet. Videtur enim hoc etiam esse licitum, quia quod potest fieri Episcopi auctoritate et arbitrio, potest etiam ab ipso peti ut fiat; non potest autem peti, nisi prius partes inter se in eo conveniant; ergo non erit simonia hoc prius inter se tractare in ordine ad confirmationem Episcopi. Et potest hoc suaderi omnibus rationibus, quibus supra ostendimus hunc tractatum licitum esse in beneficiorum permutationibus. In contrarium vero est, quia talis conventio inter partes esset de dando temporali pro cessione juris spiritualis, seu pro retinendo spirituali; hæc autem pactio expresse reprobat in d. c. *Constitutus*, et c. *Præterea*, 1 et 2, de Transact. Imo similis pactio, Pontifici Alexandro III proposita, ut ab eo confirmaretur, ab eo rejecta est, quoniam videbatur illicitæ pactionis speciem continere, ut refertur in c. *Cum pridem*, de Pactis. Denique communiter canonistæ ad hoc genus transactionis, in qua temporalis pensio uni datur, et alteri beneficium adjudicatur, requirunt ut conditionem necessariam, quod id fiat judicis arbitrio, et non ex prævia conventionem et petitione partium, quia in dicto cap. *Nisi* expresse honestatur talis transactio, ex eo quod ex providentia judicis facta est, et in aliis textibus, præsertim in dicto cap. *Cum pridem*, improbat, quia a partibus incepit. Atque ita sentiunt Hostiens., Panormitanus, et alii ibi, et in dicto c. *Nisi*, et in cap. ult. de Rerum permutatione, et c. 2 de Arbitr.

20. Quamvis autem hæc doctrina recte explicata vera sit, possumus nunc distinctione

uti de pensione: aut enim spiritualis est, aut mere temporalis. Diximus enim supra, pensiones, quæ dantur clericis ut clerici sunt, non conferre nunc jus mere temporale ad fructus pensionis, sed illos etiam esse annexos alicui officio, ac titulo spirituali; et has vocamus spirituales pensiones: mere autem temporales sunt, quæ dantur sine ullo spirituali titulo, ad effectum temporalem, quæ possunt etiam a laicis possideri. Quando ergo transactio fit cum onere spiritualis pensionis, crediderim non vitari, nec simoniace fieri, eo quod fiat prius conventio inter partes, quantum est ex parte illarum, cum subordinatione ad prælatum, et sub conditione, Si ipse approbaverit, et confirmaverit transactionem. Ratio est, quia tunc non datur vel accipitur temporalis compensatio pro spirituali beneficio vel jure ad illud, sed spirituale quid, nam pensio illa spiritualis est. Et licet habeat temporale annexum, non obstat, ut diximus, quia temporale est accessorium, et sequitur naturam principalis, et quia idem in ipso beneficio invenitur. In hoc autem modo transactionis dandi spirituale pro spirituali, nullum invenitur jus canonicum, quod specialiter et absolute illum prohibeat fieri per partium conventionem absolute et simpliciter, sed inveniuntur tantum generales prohibitiones permutationum et pactionum in materia beneficii, quæ non extenduntur ad eas, quæ in ordine ad consensum prælati fiunt. Et quamvis renunciatio, vel permutatio beneficii cum pensione regulariter non possit fieri nisi a Papa, tamen propter bonum pacis, et causa transactionis, potest per Episcopum fieri, ut diximus, et ideo etiam fieri potest ad petitionem partium, quia nullum est jus hoc prohibens. Et idem censeo de quacumque transactione super litigiosum beneficium, in qua jus aliquod vel ministerium spirituale datur in recompensationem, juxta varia exempla superius posita; est enim eadem ratio in omnibus, ut licet sola voluntate partium consummari non possit transactio, possit tamen tractari, et mutus consensus præstari cum ordine ad prælatum, cujus arbitrio consummetur.

21. At vero quando pensio est mere temporalis, tunc imponi non potest ad requisitionem partis, nec inter litigantes potest antecedere talis conventio; quod si antecedit, eo ipso est a prælato reprobanda. Ita colligitur ex dicto c. *Cum pridem*. Ipse autem prælatus arbiter ex officio suo et providentia, si judicaverit expedire, poterit talem pensionem imponere, juxta dictum cap. *Nisi*, sic ab omnibus

intellectum. Nam ex principio illius colligitur, pensionem, ibi impositam, fuisse mere temporalem, alias non esset cur Pontifex diceret, nisi arbitri fuissent viri providi et honesti, potuisse transactionem videri suspectam, propter perniciem exempli; nam si pensio fuisset spiritualis, nulla esset umbra mali exempli; supponit ergo fuisse temporalem, et nihilominus eam approbat, quia ex providentia judicis, non ex partium conventionem imposita est. Ratio autem differentie est, quia si conventio incipiat a partibus, speciem pravam habet, quia cum in illa spirituale ac temporale interveniat, magnum periculum est ut unum pro alio detur, quia partes non solent intendere nisi utilitati propriæ et maxime temporali; judex autem et ratione officii præsumitur habere intentionem rectam, et cum in ea causa constituatur tanquam communis distributor, ei concessum est ut possit providere utrique parti, etiam de fructibus beneficii, prout sibi magis expedire visum fuerit.

22. *Quæstiuncula suboritur.*— Respondetur *quæstiuncula.*— Dices: quo titulo potest prælatus in eo casu applicare aliquid temporale parti cedenti juri suo, cum illud jus spirituale sit, licet dubium? nam pro ipsomet jure non potest dari, nec tanquam pretium illius renunciationis; hoc enim contra jus divinum est, ut in prima assertionem diximus. Ad hoc solet communiter responderi, temporale illud dari ex providentia judicis propter bonum pacis; nam hanc causam assignat Pontifex in cap. *Nisi*. Sed urgeo ulterius, quia hoc bonum pacis in tali casu non est aliud, nisi quod lis cesset, et dissensio; non autem cessat, nisi quatenus utraque pars renunciat juri suo; ergo in effectu dare temporale pro bono pacis, est dare illud pro renunciationem juris, per quam talis pax ex illa parte perficitur. Item ipsum bonum pacis videtur esse quid spirituale, nam est proprius effectus charitatis, ut D. Thomas tradit. Respondeo primum, bonum pacis non solum esse spirituale bonum, sed etiam esse commodum temporale, et magnam utilitatem temporalem secum afferre, et ideo posse pecunia aestimari: et ideo in illo textu non solum dicitur: *Pro bono pacis*, sed additur, *et utilitatis*, quod ego de temporali utilitate intelligo; nam, sicut lites magnas afferunt incommoditates temporales, ita pax temporales etiam utilitates adducit, et ut sic pecunia aestimabilis est. Nec obstat quod ad illam pacem perveniatur renunciando juri, et præsentationi spirituali, nam illud per acci-

dens est, et ad talem compensationem non consideratur, sed solum ipsum bonum et utilitas pacis. Secundo addo, in hac impositione temporalis oneris posse considerari ab arbitrariis rationem aliquam justitiæ, ob quam merito possit beneficio, aut beneficiario onus imponi; vel licet non attingat rigorem justitiæ, quem arbiter non semper servare tenetur, ut amicablem pacem componat, potest habere magnam æquitatem: talis autem causa esse potest necessitas alimentorum, ad quæ recipienda ex tali beneficio potest clericus habere justam causam, ratione juris saltem dubii quod ad illud habet, vel etiam adjungi possunt labores, expensæ, et aliæ incommoditates, quas in prosecutione causæ passus est, quæ rationes temporales sunt, et possent ab arbitrariis considerari, ut aliquid temporale alteri litigantium applicent.

23. *Objeccio. — Solvitur.* — Sed adhuc possunt objici cap. 2 de Arbitris, et ult. de Rerum permut. Nam in illis reprobari videntur similes transactiones cum aliqua præstatione temporali, in commodum alterius partis juri suo renunciantis. Respondeo, de intellectu horum jurium multa ab interpretibus tradi; sed quia ad nos non spectant, breviter dico, in d. c. 2 non omnino reprobari arbitrium, propter solam præstationem temporalem, nam in fine illius dicitur: *Si arbitrium ipsum videris æquitate subnixum, ad observantiam illius utramque partem compellas.* Poterat ergo, ut Parnormitanus notat, esse æquum, non obstante pecuniæ largitione, et acceptione, ac impositione. Tamen, juxta narrationem factam, statim illud arbitrium apparebat iniquum, et consequenter magnam speciem habere simoniæ; nam et a dolo et fraude acceperat initium, et ex favore ad alteram partem latum fuerat; unde verisimile erat ad instantiam ejus fuisse latum, et præterea oblata pecunia coactus est renunciare beneficio ille qui certum jus in illo habere videbatur, et per vim illo fuerat spoliatus; quod si ita erat, non dabatur pecunia pro bono pacis, sed pro renunciatione beneficii, quod simoniacum est. Ac denique, cum clericus ille multo tempore privatus fuisset injuste possessione et fructibus beneficii, et exulare coactus, pro solis quinque marchis argenti jubebatur renunciare non solum beneficio, sed etiam toti quæstioni, quod non solum simoniacum, sed etiam injustissimum erat. Ex illo ergo textu, nullum argumentum ad præsentem materiam sumi potest. In capite autem

ult. de Rerum permut., per arbitrium judicum non tam fiebat transactio, quam venditio perpetua juris decimandi; unde fit verisimile, et ortum fuisse arbitrium ex concordia partium, ut ex ipsa facti narratione facile intelligi potest, et constat etiam arbitrium non fuisse fundatum in bono pacis, sed in compensanda et permutanda una re pro alia, quod non licebat etiam ex arbitratorum providentia; et hoc aperte supponit Pontifex, cum decernit irritum illud arbitrium, quia *permutatio de spiritualibus ad temporalia improbat.*

24. *Alia quæstio.* — Quæri tandem in hoc puncto potest, an transactio hæc in materia beneficiorum fieri possit absque specie simoniæ, absque interventu prælati, ad arbitrium aliorum privatorum judicum aut clericorum, ex consensu litigantium. Loquimur autem de transactione propria; nam de amicabilem compositione pure gratuita jam supra dictum est, posse fieri ex solo consensu partium, vel cum arbitrariis, vel sine illis. Sed difficultas est, quando partes amicablem conveniunt, ut compositio inter ipsas fiat per arbitratore, sine interventu prælati, an illi possint compositionem facere per modum transactionis absque simoniæ specie. In quo imprimis supponimus tale arbitrium non posse nisi in clericos compromitti, quia materia et personæ ecclesiasticæ sunt. Deinde est certum posse partes, si velint, compromittere in judicem vel iudices causæ, ut non solum ut iudices, sed etiam ut arbitratore rem componant, ut constat aperte ex d. c. *Nisi*, de Præbend., et c. *De cætero*, de Transact. Et tunc est certum posse tales iudices arbitros per modum transactionis rem componere, adjudicando semper beneficium ei qui verum titulum habet, aut habere magis præsumitur et probatur, et imponendo beneficiario onus aliquod temporale, si ad bonum pacis oportuerit, quanquam non possint super beneficium onus pensionis imponere sine consensu prælati. Primum sumitur ab omnibus Doctoribus, ex d. cap. 2, de Arbitris. Et ratio est, quia esset clara injustitia privare beneficio eum, qui jus habet in illud, et si fieret data pecunia, haberet magnam speciem simoniæ. Secundum autem sumitur ex aliis juribus, et explicatum jam est.

25. Præterea potest hoc arbitrium committi, ex consensu partium, alicui qui non sit prælatus partium, nec ordinarius, aut delegatus iudex causæ, quia hoc non est prohibitum

in jure, et ita omnes Doctores tradunt posse per hujusmodi arbitrium fieri amicabilem compositionem. Tunc vero difficultas est, an talis arbitrator possit imponere simile onus temporale beneficiario; nam in jure non invenitur casus similis, in quo talis transactio seu onerosa compositio approbetur; nam in dicto cap. *Nisi*, et in dicto c. *De cætero*, arbitrari fuerunt ipsi iudices delegati. Unde Anton., in dicto c. *Nisi*, n. 6, concludit hujusmodi arbitros non posse præcipere dare pecuniam. Sed contrarium credo verius, et videtur mihi id aperte supponi in dicto cap. 2, de Arbitris, ut supra ponderavi cum Panor., ibi, n. 10, qui aperte hoc sentit; nam arbitri ibi constituti non fuerant iudices, sed tantum quidam clerici, et tamen in illo textu supponitur, eorum arbitrium potuisse esse æquum et servandum. Deinde, licet arbitri electi essent iudices, postea ad componendum possunt uti sola potestate arbitratorum; ergo per eandem possent id facere, etiamsi non essent iudices, quia materiale illud est, et nullum est jus, quod statuat esse necessariam in tali arbitrio talem personæ qualitatem.

CAPUT LII.

AN VITIUM SIMONIE CADERE POSSIT IN PONTIFICEM VEL EJUS CURIAM?

1. *De causis simoniæ. — Causarum distinctio.* — Explicavimus hætenus simoniæ vitium secundum se, attingendo omnes species ejus, seu modos quibus committi potest; superest dicendum de causis et effectibus ejus. Causæ autem quædam sunt intrinsecæ, ut materia et forma; aliæ extrinsecæ, ut finis et efficiens. Priores eo modo quo in actu humano inveniri possunt, satis sunt cum ipso actu seu vitio explicatæ; diximus enim de materia ejus et de pretio, ex quibus coalescit quodammodo proxima materia, quæ est contractus, circa quæ studiosa voluntas versatur, quæ dici potest quasi forma simoniæ. Quod si in ipsa voluntate materiam et formam distinguere velimus, actus ipse realis voluntatis materia est, pravitatis autem ejus est quasi forma, vel potius deformitas ejus. Unde fit ut de finali causa nihil etiam dicendum sit; nam si actus ille consideretur ut deformis, non habet finem, sed potius defectum debiti finis; si vero spectetur ut realis actus est, pro fine habet suum objectum intrinsecum, qui est vendere rem

spiritualem, et pro illa pretium recipere, vel e converso emere spiritualem rem, dato pro illa pretio; de quo fine satis a nobis dictum est. Alii autem fines extrinseci, qui ab operante adhiberi possunt, non cadunt sub scientiam, nec ad illam spectant, quia per accidens sunt, et in infinitum variari possunt, ut etiam in superioribus tactum est. Solum ergo de efficienti causa aliquid desiderari potest, id est, de personis quæ hoc vitium committere possunt; hoc enim ad complementum materiæ moralis, et ad explicandos effectus seu penas simoniæ necessarium esse potest.

2. Primo ergo ac præcipue tractari solet hæc quæstio de Summo Pontifice, an possit vitium simoniæ committere; quam attigit D. Thom. in art. 1 hujus materiæ, ad 7; et ibi Cajet., Soto, et alii expositores, et alii Theologi, in 4, dist. 25; Summistæ omnes, verb. *Simonia*; Canonistæ, in cap. 4, de Simon., ubi Panor., num. 6; Felin. et alii. Idem Panormitan., in Repet., cap. *Extirpanda*, § *Qui vero*, de Præbend., num. 53 et 54; Redoan., part. 4, c. 20; Jul. Clar., lib. 4, § *Simonia*, num. 5; Covar., in Regul. *Peccatum*, part. 2, c. 8, n. 8, ad finem, qui alios refert; Navarr., d. cap. 23, n. 108. Est autem considerandum inter hos auctores interdum inveniri dissensionem quasi materialem, quia circa rem quæ venditur, dubitant an sit materia simoniæ, neque, vel an sit talis materia de jure divino, vel tantum de humano; formalis autem nulla videtur esse dissensio; et hæc est a nobis consideranda, et ideo breviter potest hæc res expediri; nam materialis resolutio singularum quæstionum ex doctrina in superioribus data petenda est, ut hic breviter indicabo. Suppono autem non esse quæstionem hic de potestate committendi hoc peccatum ex parte liberæ voluntatis, vel alicujus privilegii in hac parte concessi Summo Pontifici, sicut quæri solet an Pontifex, ut privata persona, possit esse hæreticus; nam quia simonia solet vocari hæresis, cogitari posset in illo sensu tractari quæstionem hanc: non vero ita est, sed movetur ex parte materiæ, seu legis simoniæ, an habere locum possit in persona Pontificis, eamque obligare, nam ex parte voluntatis suæ certum est defectibilem esse, nec habere contra hoc vitium specialem in bono confirmationem, magis quam contra alia, quamvis, moraliter loquendo, vix habere possit occasionem ad hoc vitium committendum, ut explicabimus.

3. *Prima assertio.* — Dico ergo primo: in